

жерата, защото тоя капакъ е щитъ. Нанизва камшика, окача готварския ошърбенъ ножъ, пипва здраво желѣзния рѣженъ и се мѣта бързо на дървеното конче, намръщенъ и страшенъ, сжщо като царь Тервельъ.

— Когато Тервельъ-ханъ се възцарилъ, Аспаруховото царство било вече укрепнало, — продължава дѣдото и се пеструва, че ужъ не вижда какво прави малкиятъ Асенчо. — Младиятъ царь се погрижилъ да облѣче войниците си въ нови желѣзни дрехи, далъ имъ тежки мечове, дълги остри копия и засилилъ царството си още повече. Само конниците му били петнайсетъ хиляди, все отборъ юнаци — да имъ се не нагледашъ! А конетъ — тънки високи, лъскави като коприна! По-бързи отъ вѣтъра. Изъ ноздритѣ имъ облаци пара излизатъ, отъ копитата — искри.

Такава войска ималъ Тервельъ-ханъ и прѣсналъ я по границитѣ да му пази царството.

Единъ день граничаритѣ съгледали по Дунава една лодка, карана отъ шесть гребци. Лодката спрѣла на брѣга и отъ нея излѣзълъ единъ човѣкъ, облѣченъ богато, пѣкъ безъ носъ.

— Не се чудете, — казалъ чужденецътъ на стражата. — Азъ съмъ Юстиниянъ, грѣцкиятъ императоръ. Искамъ да ме от-

ведете при вашия царь.

— Щомъ искашъ, ще те отведемъ, но пази се да не ни лѣжешъ, защото нашиятъ царь не обича да се шегува, — отвърналъ началникътъ на стражата и го повелъ.

Качили се на бързи коне. Пътували два дни. На третия стигнали въ Плиска. Тѣй се казвала тогава българската столица. Съобщили на царя за чудния гостъ и той заповѣдалъ да го доведатъ при него.

— Азъ съмъ Юстиниянъ, грѣцки императоръ, твой слуга и робъ, — рекълъ гостътъ. — Лоши хора подигнаха бунтъ въ царството ми, отнеха ми престола и ме обезобразиха. Ето вижъ! Отрѣзаха ми носа и ме прогониха да се скитамъ по свѣта за присмѣхъ на хората. Помогни ми да си върна престола и азъ ще ти бѣда благодаренъ презъ цѣлия си животъ! Ти си великъ и силенъ царь. Ти можешъ да сторишъ всичко, каквото пожелаешъ...

Тѣй говорилъ грѣцкиятъ царь и всестоялъ на колѣне. Тервельъ му далъ знакъ да стане и казалъ:

— Добре. Ще ти помогна. Но трѣбва да ми се закълнешъ, че никога въ живота си зло на българитѣ нѣма да мислишъ. Да помнишъ добре, че ако прѣстѣпишъ клетвата си, врани